

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **O. M.**, nar. X, st. příslušnost U.
zastoupena JUDr. Ing. Julií Budík Szewczykovou, advokátkou
sídlem Veleslavínova 93/10, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 19. 4. 2024 žalobkyni jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 19. 4. 2024 žalobkyni jako nepřijatelné byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 6 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně, advokátky JUDr. Ing. Julie Budík Szewczykové.

IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně požádala dne 19. 4. 2024 o dočasnou ochranu. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, neboť žalobkyně získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, konkrétně v Itálii.

II. Žaloba

2. Žalobkyně považuje postup žalovaného za nezákonný. Je si vědoma § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „lex Ukrajina“), podle něhož je v případě nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu soudní přezkum vyloučen. Toto ustanovení by se ovšem nemělo použít, neboť je v rozporu se Směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Institut nepřijatelnosti žádosti totiž směrnice nezná, a kromě toho je jím popřeno právo cizince na opravný prostředek dle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně.
3. Hodnocení žádosti žalobkyně jako nepřijatelné je nezákonné, neboť podle Prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“), a Operačních pokynů k provádění prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, zveřejněno pod č. 2022/C 126 I/01 (dále jen „Operační pokyny“), postačuje, pokud dotčená osoba hodlající využít práv spojených s dočasnou ochranou prokáže svou státní příslušnost. Žalobkyně je poživatelkou dočasné ochrany již na základě toho, že spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Směrnice o dočasné ochraně nezná jako důvod pro vyloučení přístupu k dočasné ochraně skutečnost, že cizinci byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě. Žalobkyně splňuje veškeré obecné podmínky pro udělení dočasné ochrany, díky čemuž tuto ochranu získala již poprvé v České republice a následně v Itálii.
4. Možnosti požádat o dočasnou ochranu v jiném státě svědčí i právo cizince pobývat v zemi dle svého výběru, které je zakotveno např. v čl. 16 preambule prováděcího rozhodnutí. Členské státy včetně ČR se přitom zřekly použití čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, který vyjadřuje závazek zpětného přijetí osob, které na území dotčeného státu požívají dočasnou ochrany. Závěr, že členský stát nemůže odmítnout registraci osoby spadající do oblasti působnosti směrnice o dočasné ochraně, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném členském státě z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státě, plyne i z dokumentu Komise Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382 (dále jen „dokument Komise“). I jiné členské státy postupují v souladu s tímto výkladem. Systém

výměny informací mezi členskými státy slouží k tomu, aby bylo vyloučeno souběžné poskytnutí dočasné ochrany více státy, nikoliv jako zdroj informací o tom, komu nelze dočasnou ochranu již udělit.

5. Žalobkyně si je vědoma rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022 – 48, podle něhož z čl. 11 směrnice o dočasné ochraně plyne, že dočasnou ochranu lze získat pouze v jednom členském státě. Prohlášením členských států EU byl ovšem tento článek vyloučen, což vyplývá z bodu 15 prováděcího rozhodnutí, a proto uvedená argumentace neobstojí. Zároveň soudy dovodily rozpor ustanovení o nepřijatelnosti žádosti se zásadou solidarity, na které je systém dočasné ochrany postaven. Ke shodným závěrům jako soudy přitom dospěl v rámci šetření i Veřejný ochránce práv. Žalobkyně dále odkazuje na judikaturu krajských soudů, podle které je česká právní úprava lex Ukrajina v ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem a zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti je tudíž zásahem nezákonným.
6. Závěrem žalobkyně uvádí, že si je vědoma také předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Azs 93/2023, ve které je Soudní dvůr EU tázán, zda je institut nepřijatelnosti žádosti v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Krajské soudy však z tohoto důvodu řízení nepřerušují.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žaloba je nejspíše skutečně přípustná, byť z jiných důvodů, než tvrdí žalobkyně. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákonem. Jako držitelka dočasné ochrany v Itálii již žalobkyně není osobou, která by prchala před nebezpečím vyvolaným ruskou agresí v zemi svého původu. Žalobkyně proto institut dočasné ochrany spíše zneužívá.
8. Žalovaný si je vědom, že stávající judikatura krajských soudů převážně pokládá § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina za rozporný s právem EU. Žalovaný však má jako správní orgán povinnost postupovat v souladu se zákonem. Daná otázka nadto není vyjasněna. Opačně již judikoval Krajský soud v Českých Budějovicích a Nejvyšší správní soud, v současné době se problematikou bude zabývat Soudní dvůr Evropské unie. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje řízení přerušit.
9. Žalovaný se nedomnívá, že by § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina byl v rozporu s právem EU. Směrnice o dočasné ochraně totiž nepředpokládá, že by osoba požívající dočasnou ochranu v jednom členském státě mohla tentýž status získat i v jiném členském státě, neboť na ni nelze pohlížet jako na osobu vysídlenou. Je osobou usazenou v jiném členském státě, ze kterého přichází. Otázku, jak naložit s žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, pokud žadateli již dočasná ochrana byla udělena v jiném členském státě, směrnice zjevně ponechává na vnitrostátním právu členských států. Také z preambule směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že jejím cílem není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Žalobkyně je držitelkou dočasné ochrany v Itálii a směrnice jí nedává právo na další dočasnou ochranu v jiném členském státě.
10. Povinnost členského státu vydat držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany se omezuje na případy uvedené v čl. 15 a čl. 26 směrnice Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

o dočasné ochraně. V obou případech se předpokládá předchozí dohoda členských států na přemístění držitele dočasné ochrany a jeho souhlas. Žádná taková dohoda mezi ČR a Itálií v případě žalobkyně neexistuje.

11. Rovněž z předkládací zprávy k návrhu směrnice o dočasné ochraně je podle žalovaného zřejmý úmysl evropského zákonodárce zakotvit mechanismus přerozdělování držitelů dočasné ochrany, nikoliv aprobovat jejich druhotný pohyb. Vnitrostátní úprava nepřijatelnosti žádosti nerozšiřuje nad rámec čl. 28 důvody, pro něž je cizinec z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen. Reaguje pouze na situace, kdy se při neexistenci dohody mezi členskými státy snaží držitel dočasné ochrany v jiném členském státě získat dočasnou ochranu znovu v ČR.
12. Cizinci sice mají dle prováděcího nařízení právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají. To ovšem neznamená, že by měli možnost postupně žádat o udělení dočasné ochrany v několika z nich. Pokud se nejedná o situaci sloučení rodiny rozdělených rodinných příslušníků, kterou směrnice předvídá, je tento postup nežádoucí. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel dát dotčeným osobám právo požádat o dočasnou ochranu ve více členských státech najednou či po sobě, jistě by toto právo ve směrnici zakotvil.
13. Dohoda států, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně, znamená, že členské státy nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic víc, nic míň.
14. Operační pokyny a dokument Komise, na něž žalobkyně v žalobě upozorňuje, nejsou právním předpisem ani závazným výkladem ustanovení směrnice o dočasné ochraně. Tyto dokumenty navíc vznikly krátce po událostech, které měly za následek hromadný příliv osob z Ukrajiny, a jsou do jisté míry poplatné době svého vzniku. Logicky proto nereagují na současný zvýšený druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany. Pokud zdejší soud řízení nepřeruší, navrhuje žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas [§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 82 odst. 1 s. ř. s.).
16. Mezi účastníky v podstatě není sporu o tom, že žaloba je přípustná, neboť to připouští i sám žalovaný. Zdejší soud je shodného názoru. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že její žádost o udělení dočasné ochrany žalovaný posoudil jako nepřijatelnou. Tím nepochybně zasáhl přímo do jejích individuálních práv. Přitom nejde o rozhodnutí, ale o faktický úkon bez formalizovaného procesu spojený s vyznačením důvodu nepřijatelnosti přímo v žádosti.
17. Zdejší soud souhlasí s žalovaným v tom, že přípustnost žaloby nezakládá oprávnění podat opravný prostředek zaručené v čl. 29 směrnice o dočasné ochraně, neboť to se výslovně vztahuje pouze na osoby, které jsou z dočasné ochrany vyloučeny podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, což není případ žalobkyně.
18. Přímo z čl. 47 pododstavce prvního Listiny EU však vyplývá, že každý, jehož práva a svobody zaručené unijním právem byly porušeny, má právo na účinné prostředky nápravy. Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

před soudem. Právo osob požívajících dočasné ochrany na udělení povolení k pobytu na území některého členského státu vyplývá přímo z čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. V nynější věci proto nelze použít § 5 odst. 2 lex Ukrajina, který v případě nepřijatelných žádosti vylučuje soudní přezkum, neboť toto ustanovení je v rozporu s unijním právem.

19. Žaloba je důvodná.
20. Podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie. Podle druhého odstavce téhož ustanovení Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
21. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud
 - (a) existují závažné důvody se domnívat, že
 - i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů
 - ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;
 - iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo
 - (b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.
22. Je třeba předeslat, že otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina se správní soudy již opakovaně zabývaly. Proti žalovanému směřovalo již několik žalob na ochranu před nezákonným zásahem, neboť jako nepřijatelné vrací žádosti Ukrajinců, kteří mají nebo měli dočasnou ochranu přiznanu v jiném členském státě EU (či o ni žádali) a následně o ni požádali též v ČR. Zdejší soud proto bude v mnohém odkazovat jak na dřívější rozhodnutí jiných krajských soudů, tak zejména na svá vlastní rozhodnutí, v nichž se danou problematikou zevrubně zabýval (rozsudky ze dne 21. 12. 2023, č. j. 30 A 70/2023 – 40, a ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023 – 42, ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024 – 37, nebo ze dne 11. 7. 2024, č. j. 29 A 39/2024 – 39).
23. Správní soudy opakovaně dospěly k závěru, že česká právní úprava lex Ukrajina je v ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v lex Ukrajina vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice o dočasné ochraně. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany. Mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně je taxativní. Zdejší soud se v citovaném rozsudku sp. zn. 41 Az 28/2023 též argumentačně vyrovnal s odlišnými názory vyslovenými Krajským soudem v Českých Budějovicích a (v jednom případě i) Nejvyšším správním soudem (srov. body 26 – 45).

24. Závěr o rozporu české úpravy nepřipustnosti žádosti o dočasnou ochranu v lex Ukrajina s evropským právem není ojedinělý (srov. též rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022 – 79, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 77/2022 – 52, a ze dne 28. 6. 2024, č. j. 18 A 30/2024 – 32, nebo rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023 – 95, a ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023 – 66).
25. K obdobnému závěru o nepřipustném rozšiřování důvodů pro neudělení dočasné ochrany dospěl už dříve také Veřejný ochránce práv. Ombudsman se zabýval například případem Ukrajinky, která požádala v České republice o dočasnou ochranu, ačkoliv ji měla v Polsku: „*Směrnice o dočasné ochraně neumožňuje vyloučit osobu z dočasné ochrany z toho důvodu, že by jí byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě. Vyloučení nad rámec důvodů uvedených ve směrnici je nepřipustné*“ (srov. str. 11 zprávy o šetření ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 14372/2022/VOP/VVO, dostupné na <https://eso.ochrance.cz/>). Krajské soudy ve výše citovaných rozsudcích odkazují i na další nezávazné, ale inspirativní zdroje, zejména odkazovaný dokument Komise.
26. S výše popsányi závěry zdejší soud souhlasí a má za to, že dopadají i na nynější věc. Žalovaný je s judikaturou krajských soudů a stanoviskem Veřejného ochránce práv nepochybně seznámen. Bylo by proto nadbytečné danou argumentaci v úplnosti opakovat.
27. Žalovaný je naproti tomu toho názoru, že směrnice o dočasné ochraně neupravuje souběžné žádosti o dočasnou ochranu v několika členských státech. Proto má český zákonodárce „volnou ruku“ a úprava v lex Ukrajina je toho výrazem. Takový zjednodušující výklad však není namístě. Žalovaný při svých úvahách opomíjí, že směrnice zapovídá, aby národní úprava postavení cizince zhoršila.
28. Směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 této směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasnou ochranu (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Úprava ve směrnici o dočasné ochraně je projevem tzv. minimální harmonizace a úroveň ochrany v národních právních řádech může jít pouze „výše“, tedy ve prospěch cizince. Směrnice o dočasné ochraně upravuje v čl. 28 možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany z taxativních důvodů. A mezi nimi není možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státě. Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobkyně proto nemohlo být to, že jí dočasnou ochranu udělila Itálie. Takový důvod nepřijatelnosti by byl v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně.
29. Žalovaný dále argumentuje článkem 11 směrnice o dočasné ochraně (a souvisejícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu) a nutností ochrany před zneužíváním práva a tím, že žalobkyně není vysídlenou osobou, neboť má oprávnění k pobytu v Itálii.
30. Zdejšímu soudu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022 – 46, který podporuje argumentaci žalovaného a ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žadatelé o dočasnou ochranu si mohou vybrat stát, na který se obrátí, ovšem pak jej už nemohou měnit (srov. bod 24 citovaného rozsudku). Zdejší soud svůj nesouhlas s argumentací Nejvyššího správního soudu vyjádřil ve shora citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud argumentuje zejména čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, podle kterého *členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasnou*

ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Za prvé, členské státy se dohodly, že čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nebudou na Ukrajince prchající před válkou aplikovat (srov. bod 2 právo na volný pohyb operačních pokynů). Za druhé, z článku 11 směrnice o dočasné ochraně Nejvyšší správní soud dovozuje, že dočasnou ochranu lze získat jen v jednom členském státě a nelze jej opustit a žádat o dočasnou ochranu v jiném státě. K tomu však Nejvyšší správní soud dospěl bez bližšího odůvodnění. Samozřejmě platí, že občan Ukrajiny by měl mít v jeden moment dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. Nicméně v praxi se to má projevit tím způsobem, že se může přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout (shodně též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2023, č. j. 57 A 67/2023 – 39).

31. Žalovaný též poukazoval na zneužití práva, které vidí v tom, že Ukrajinci žádají o ochranu v několika členských státech. Zneužití práva ovšem nebylo důvodem pro vrácení žádosti, taková argumentace se tedy s důvody, na nichž žalovaný vrácení žádosti vystavěl, míjí. Zneužití práva nadto není ani zákonným důvodem pro nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu. Kvůli zneužití práva by žalovaný mohl zamítnout žádost o dočasnou ochranu, avšak teprve po provedení správního řízení, v němž by žádost věcně přezkoumal (srov. rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2023, č. j. 77 A 30/2023 – 68, bod 82, nebo ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023 – 95, bod 89). Ze spisu ani z tvrzení účastníků navíc žádné indicie o zneužití práva na udělení dočasné ochrany ze strany žalobkyně nevyplynuly.
32. Soud nepřisvědčil žalovanému ani v tom, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu, protože má dočasnou ochranu v Itálii. Podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně se vysídlenými osobami rozumějí „*státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi či oblast původu nebo byly evakuovány, zejména na výzvu mezinárodních organizací, a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, a na které by se případně mohl vztahovat článek 1 oddíl A Ženevské úmluvy nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní akty poskytující mezinárodní ochranu, zejména*
 - i) osoby, které uprchly z oblastí ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí;*
 - ii) osoby, kterým vážně hrozí systematické nebo obecné porušování lidských práv, či osoby, které se staly obětmi takového porušování lidských práv“.*
33. Definice vysídlené osoby je proto zcela nezávislá na tom, zda taková osoba má přiznánu dočasnou ochranu v nějakém členském státě, nebo ne. Stále se nemůže vrátit do země původu za bezpečných a trvalých podmínek. To určuje její status vysídlené osoby (srov. již citovaný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 41 Az 28/2023).
34. Zdejší soud si je vědom, že ohledně sporných otázek předložil Nejvyšší správní soud předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (v podrobnostech viz předkládací usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023 – 37). To ovšem v nynější věci nevyhodnotil jako důvod pro přerušení řízení. Přerušení řízení v těchto případech není obligatorní, zdejší soud se přitom ztotožňuje s dosavadní převažující judikaturou správních soudů. Kromě toho soud v nynější věci dle zákona rozhoduje přednostně (srov. § 56 odst. 3 s. ř. s.) a nehodlá ponechat žalobkyni po dobu řízení o předběžné otázce, která může být poměrně dlouhá

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

(průměrně 16 měsíců dle Výroční zprávy Soudního dvora Evropské unie za rok 2023, dostupné na <https://curia.europa.eu/>), v nejistotě.

V. Závěr a náklady řízení

35. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou a zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně pro nepřijatelnost byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Žalovaný si tedy – přinejmenším v tomto konkrétním případě – osvojí závěr soudu, že žádost žalobkyně není nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, jelikož dočasná ochrana udělená jiným státem nepřijatelnost nynější žádosti nezakládá.
36. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Dle soudního spisu žalobkyni vznikly náklady právního zastoupení. Zástupkyně žalobkyně učinila 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni na nákladech řízení nahradit částku 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. srpna 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

